

Boldoggá avatás furcsa mellézköngékkel

2004. október 2-án került sor Rómában a Vatikán előtti téren az elagott II. János Pál pápa jelenlétében 5 újabb személy – a pápa uralkodása alatt immár vagy 1340 személy – boldoggá avatási szertartására. Nekünk magyaroknak is örülnünk kellett volna ennek a szertartásnak, mert ez alkalommal avatták boldoggá IV. Károly volt magyar királyt – ahogy a homiliában hallhattuk –, azért mert „az I. világháború végén, magatartásával elősegítette a békés rendszerváltást”. (Vagyis nem lövetett a tömegbe, amikor kitört a forradalom. Ez felettébb szép tett volt, de azért lett volna még sok más jótetre is lehetősége, ezt megelőzően.) IV. Károly Ferenc József halála után, 1916-ban lépett trónra. Járt a frontokat, lelkesítette a katonákat. (De talán sokkal jobb lett volna, ha véget vetett volna a háborús részvételnek. Akkor megúszhattuk volna a magyar történelemben sajgó érzéseket kiváltó Doberdó és Isonzó olasz földrajzi nevekhez kapcsolódó véres tragédiáinkat. Ahol több tízezer magyar katona esett el, vagy szenvedett súlyos károsodást.) Aztán nem biztos, hogy ez a békés átmenet volt a legjobb megoldás, egy zseniális uralkodó részéről. Mert így minálunk Károlyi Mihály ölébe hullt a hatalom, aki azt sem tudta, hogy mit kellene e tragikus helyzetben csinálni, és nem egészen féltelen elnökösködés után a gyűlölettől fűtött és a polgári társadalom teljes felszámolására, a kommunista diktatúra megteremtésére törekvő Kun Bélákra ruházta át a hatalmat. A homiliában még az is szerepelt, hogy kétszer akart visszatérni Magyarországra – egyszer Sopronig, másodszer Budaörsig érve – „de az áruló Horthy admirális ebben megakadályozta”. Ez nem volt valami jól sikerült megszövegezés. Horthy admirális végül is megmentette az országot a vörös terror tobzódásától és Európa második kommunista államának létrejöttétől. Nem tudom, hogy akkor éppen mivel volt a király elfoglalva? Hogy nem tett eleget esküjének, mely szerint megvédi az országot minden támadástól. Egyébként az a tény, hogy Madeira szigeten hunyt el száműzetésben, ez nem Horthy műve volt. A nyugati nagyhatalmak nem akarták, hogy a Habsburg-ház tagjai újra trónra lépjenek Közép-Európában. A homília szerzői miért nem a Trianoni békediktátumot Magyarországra erőltető nyugati nagyhatalmakat – elsősorban Franciaországot – ítélték el? Mert akkor magukra haragítottak volna sok francia katolikust? Egyébként, ha valaki egyszer lemondott a trónjáról, akkor miért akart később arra visszakapaszkodni. Egyébként sem értem, hogy a Habsburgok miért mindig Magyarországon próbálkoznak hatalomra kerülni, és nem saját hazájukban, Ausztriában. Egyébként jellemző, hogy Hans Fischer osztrák köztársasági elnök nem vett részt az avatáson. Magyarországot Szili Katalin az Országgyűlés elnöke képviselte. De, hogy ő is milyen megfontolásból, nem tudom.

(X)

*Köszönet Hódmezővásárhely
szép ünnepéért.*

Az unitárius templomban tartott megemlékezés legnagyobb élménye számomra az volt, hogy egész Magyarország lélekben együtt érzett itt és ekkor, hogy **jelen volt Dávid Ferenc szellemisége**, s hogy a lelkiismereti szabadság éltetői, hívei testvériségben együtt voltak. Itt mindenki érezhette, hogy legnagyobb erejű uralkodó érzésünk a szeretet. Ez valóban mindent meghatároz, magával visz. (Még az én rosszul adó helyi tv berendezésemen keresztül is, hisz én csak így lehettem – utólag – részese ezen szép s felemelő eseménynek.)

Úgy érzem: ez a történelmi meghatározottság (az erdélyi magyarság mélyen gyökerező, sosem felületes vagy fellengzős szellemisége) képes hatni miránk, anyaországiakra. Ezt a fontos érzést húzta alá, támogatta az Ön által megszervezett, lelkiemben gazdag ünnepség. Ebben a kis templomban én mindig is, a hétköznapokban is az őszinte hitet és szeretetet tapasztaltam. Ez erőt adott.

Köszönetet mondok ezért Önnek, lelkész úr, és kedves családjának.

Úgy érzem, óriási nevelő értékű cselekedetet vittek végbe felebarátaikkal együtt.

Hódmezővásárhely, 2004.
szept. 23.